

Arrest

nr. 202 140 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Jalalpur Jattan gelegen in de provincie Punjab. U heeft steeds met uw familie in voorgaande stad gewoond. U bent een soenniet. U bent de derde jongste zoon in een gezin van twaalf kinderen. U ging tot de vijfde klas naar school in Pakistan. U hebt nooit gewerkt in Pakistan. Bij aankomst in België verklaart u zich minderjarig. U bent heden achttien jaar oud. Vijftien jaar geleden stierf uw vader een natuurlijke dood. Uw moeilijkheden startten toen uw moeder een brief ontving waarin werd geëist dat zij twee familieleden aan de briefschrijver zou uitleveren om te werken. Er werd tevens een salaris beloofd.

Uw moeder reageerde niet op deze brief en negeerde deze brief. Anderhalve week later kwam een tweede brief. Uw moeder ging met uw oudere broers M. en F. naar het lokale politiekantoor om aangifte te doen. De politie vroeg geld voor de opmaak van een First Information Report ("F.I.R." of proces-verbaal). Omdat uw moeder toen geen geld bij zich had, keerde zij onverrichterzake naar huis terug. Op 10 oktober 2014 vielen enkele mannen uw ouderlijke woning binnen. Uw broer G. die de deur opende werd geslagen. De mannen vroegen om twee personen te geven aan hen, maar zij weigerden te vertellen voor welk soort werk zij personen zochten. Uw moeder weigerde. Uw broer werd geslagen met een geweerkolf. Later werd uw broer S. opgebeld door een inwoner van de wijk waar u woonde met het nieuws dat uw broer G. overleden was. U en uw andere familieleden vluchtten weg langs de achterdeur naar uw grootmoeder in Geowanjal. De volgende dag vertrok u per bus naar Lahore, waar u ongeveer 25 dagen verbleef. Hierna ging u naar Islamabad. Daar verbleef u een veertigtal dagen om vervolgens opnieuw terug te keren naar Lahore. Begin 2015 vertrok u samen met uw broers H. S., Is. en Ib. uit Pakistan. Vanuit Lahore reisde u per trein naar Karachi. In Iran werd u van uw broers gescheiden toen u apart in een wagen werd gestopt door de mensensmokkelaars. U arriveerde in België op 6 of 7 oktober 2015. U vroeg hier asiel aan op 13 oktober 2015. Nadat u hier een asielaanvraag indiende, kwam ook uw oudere broer H. S. naar België. Hij diende ook een asielaanvraag in. U legt tijdens noch na uw gehoor op het CGVS gegevens neer aangaande de asielaanvraag van uw broer hier in België. In Frankrijk verblijven uw twee jongere broers Is. en Ib.. U hebt nog steeds telefonisch contact met uw moeder, die zich vorige week in Lahore bevond.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) volgende documenten neer: uw originele geboorteakte, een origineel Children's Certificate, een origineel schoolattest, de originele overlijdensakte van uw vader; een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van het "Certificate of Service" van uw vader, enkele briefomslagen, een "FIR" (First Information Report) en enkele krantenartikels rond de groep T.T.P. neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers tal van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS verhinderen dat er enig geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, zo was u bij uw vertrek uit Pakistan nog minderjarig en bent u recentelijk op 05/10/2017 meerderjarig geworden, kan het feit dat u nog minderjarig was tijdens de door u aangehaalde incidenten de vastgestelde ongerijmdheden in uw verklaringen niet vergoelijken. Van een adolescent met normale cognitieve capaciteiten zoals u, kan evenwel verwacht worden dat u een coherente en meer doorleefde weergave zou kunnen geven van de elementen die aanleiding vormden tot uw vertrek uit uw land van herkomst.

Aanvankelijk kon u de moeilijkheden waarmee u en uw familieleden in Pakistan werden geconfronteerd moeilijk situeren in de tijd. Gevraagd door het CGVS sinds wanneer uw familie genooddaakt was te verhuizen naar verschillende plaatsen in Pakistan, ontwijkt u de vraag door te stellen dat dit was sinds de problemen begonnen waren zonder een tijdsaanduiding te geven. Hierop gevraagd wanneer deze problemen dan begonnen zijn, zegt u dat u niet weet wanneer dit een eerste maal gebeurde maar dat het de tweede keer was toen de brief gekomen was en uw familie naar de politie stapte. U gaf echter opnieuw geen datum wanneer dit was. Nogmaals gevraagd naar de datum van de aanvang van uw problemen in Pakistan, ontwijkt u de vraag door te stellen dat u een jongere persoon bent en dit niet aan u verteld werd omdat u klein was. Uw vage verklaringen komen echter niet doorleefd over waardoor er bedenkingen rijzen bij de waarachtigheid ervan. Gevraagd wanneer het dan was toen u langs de achterdeur van uw woning wegliep, zegt u plots dat dit in de tiende maand van het jaar 2014 was (zie CGVS, p. 7). U beweert verder in het gehoor dat uw broer G. op 10 oktober 2014 werd gedood. U bleef tevens onduidelijk over wanneer uw familie twee brieven ontving met de eis om twee personen over te leveren om te gaan werken.

Gevraagd hoelang nadat uw familie de tweede brief kreeg uw broer gedood werd, geeft u geen antwoord op de vraag maar stelt u dat uw broer op 10 oktober 2014 werd vermoord. U blijft het antwoord echter schuldig op de vraag wanneer uw familie een eerste en een tweede brief ontvingen (CGVS, p. 16). U weet tevens niet wanneer het was dat uw familie hulp zocht bij de politie nadat zij deze tweede brief kreeg. Nogmaals door het CGVS gevraagd wanneer dit gebeurde, zegt u dat het een week tot tien dagen voor de dood van uw broer moet zijn geweest.

Voorts was u weinig op de hoogte over de briefschrijvers die uw familie viseerden wat uiteindelijk leidde tot de moord op uw broer en uw vlucht uit Pakistan. Uw gebrekkige kennis dienaangaande stemt derhalve niet overeen met uw ingeroepen vrees voor vervolging. Gevraagd te vertellen wat u weet over de briefschrijver(s) stelt u dat een van de mannen had gezien en deze man droeg een lange baard. U voegt eraan toe dat uw moeder u vertelde dat de mannen tot de groep "T.T.P." hoorden (zie CGVS, p. 17). U kon echter geenszins verklaren op basis waarvan uw moeder concludeerde dat deze mannen leden waren van de "T.T.P.". Uw verklaring blijft slechts een boude uitspraak van uwentwege. In deze context is het tevens merkwaardig te noemen dat u zelf niet weet waarvoor de afkorting "T.T.P." staat. U zegt alleen maar te weten dat deze groep mensen ontvoert, deze mensen vervolgens hersenspoelen en een opleiding geven om iets verkeerd te gaan doen. Gevraagd hiervan een concreet voorbeeld te geven, blijkt u daar niet toe in staat te zijn. Verder in het gehoor ontkent u te weten wie deze brieven naar uw familie zou geschreven hebben (zie CGVS, p. 18/19). Dat u evenmin namen kent van de leiders noch van leden van deze groepering, strookt weerom niet met uw ingeroepen vrees. Indien u en uw familie daadwerkelijk door de groep "T.T.P." zou zijn geviséerd en vervolgd, kan aangenomen worden dat u beter op de hoogte zou zijn wie van de "T.T.P." hier dan verantwoordelijk voor was. U weet evenmin iets te vertellen over de mannen die naar uw huis zijn gekomen en uw broer hebben vermoord. U weet niet wie zij waren, u weet alleen maar dat het mannen met lange baarden waren (zie CGVS, p. 18). Dat uw familie vervolgens naliet enige stappen te ondernemen om te achterhalen wie deze mannen waren die tenslotte ook uw broer hadden gedood zoals u aangeeft, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U kon voorts niet concretiseren om welke reden de "T.T.P." (dit staat overigens voor "Tehrik-e-Taliban Pakistan") uw familie zou hebben geviséerd om enkele mannen mee te nemen om voor hen te gaan werken. U vermoedt dat het was omdat u tot een grote familie behoort en enkele mannen niet gemist zouden worden volgens de "T.T.P.". Dit is een weinig onderbouwde veronderstelling. Gevraagd op welke wijze de "T.T.P." uw familie dan zou kennen, blijft u opnieuw het antwoord schuldig. U veronderstelt opnieuw dat de "T.T.P." veel contacten hebben, maar u slaagt er niet aannemelijk te maken om welke reden uw familie werd benaderd en vervolgd door de "T.T.P." (zie CGVS, p. 19). U kent voorts geen andere jongemannen die door de "T.T.P." zijn meegenomen. Of uw familie al dan niet reeds problemen heeft gekend met de "T.T.P." voordien, was u opnieuw onbekend.

Daarenboven zijn uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS aangaande de moord op uw broer G. dermate vaag dat ook deze ongeloofwaardig zijn. Een eerste maal gevraagd te vertellen over de details van de moord op uw broer, ontwijkt u de vraag en werpt u de vraag terug met wat er bedoeld wordt met jouw broer. Wanneer het CGVS de vraag herhaalt, ontwijkt u deze en zegt u dat men u niets heeft verteld daarover. Gezien de moord op uw broer mee de aanleiding vormde tot uw vlucht uit Pakistan en u hierop uw asielaanvraag baseert, is dit niet aannemelijk (zie CGVS, p. 14). U weet evenmin wie het was die uw broer S. met het slechte nieuws over uw andere broer G. opbelde.

Uw verklaringen aangaande uw overleden broer zijn voorts niet steeds consistent te noemen, wat weerom de oprechtheid van uw verklaringen ondermijnt. Gevraagd of u naast het telefonische bericht aan uw broer S. nog andere aanwijzingen bezit dat uw broer G. daadwerkelijk is overleden, zegt u dat u er niets verder van weet want jullie zijn niet meer teruggekeerd naar huis. Even verder in het gehoor gevraagd wat er dan gebeurd is met het lichaam van uw broer G. die overleden is, zegt u het niet te weten want jullie hadden geen contact meer met hem. Opnieuw ter verduidelijking door het CGVS gevraagd of iemand van uw familie al dan niet maatregelen trof om uw overleden broer te begraven, stelt u eerst dat niemand iets gedaan heeft en dat u niet weet wie uw broer heeft begraven om vervolgens te poneren dat uw broer begraven is op de begraafplaats op Nowshetra (zie CGVS, p.15). Geconfronteerd met uw eerdere tegengestelde verklaring dat u niet weet wat er met het lichaam van uw broer was gebeurd terwijl u nu zegt dat uw broer begraven ligt in Nowshetra, kan u geen afdoende verschoningsgrond bieden en meent u dat u dacht dat het CGVS vroeg of uw broer na de moord nog werd geopereerd of een autopsie gebeurde. Uw verklaring kan deze tegenstrijdigheden niet herstellen. U legt evenmin een overlijdensakte van uw broer G. neer, dit waar u wel een overlijdensakte van uw vader wist voor te leggen.

Bovendien laat u na duidelijkheid te verschaffen over waar exact en wanneer u voor uw uiteindelijke vertrek uit Pakistan nog verbleven hebt. Zo stelt u van uw grootmoeder in Geojanwal gevlucht te zijn naar Lahore, waar u een maand, of anderhalve maand of vijftwintig dagen zou hebben verbleven (zie CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd te preciseren hoelang u in Lahore was, beweert u dat ongeveer vijftwintig dagen er verbleef om erna naar Islamabad te gaan en vervolgens terug te keren naar Lahore. Gevraagd of u al dan niet familie bezit in Lahore omdat u er tweemaal heen ging, geeft u het onduidelijke antwoord dat u er niet veel hebt gezien en men zegt dat u er familie hebt wonen maar dat uw moeder dit weet en u niet. Ook over de plaats(en) waar u dan verbleef in Lahore schept u geen transparantie. U zegt enkel dat het hier en daar was, het was bij niemand thuis om vervolgens uw verklaring te wijzigen dat u de eerste dag wel bij iemand thuis was. Gevraagd of u dan in een hotel hebt verbleven, zegt u dat u wel eens op een plaats sliep die bedden geeft om buiten te slapen. Gevraagd naar de naam van de plaats, zegt u dat het een winkel was maar u verstrekt geen namen van hotels, plaatsen of personen waar u dan zou hebben verbleven voor uw vertrek uit Pakistan.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw geboortecertificaat, Children's Certificate, de overlijdensakte van uw vader en de identiteitskaart van uw moeder bevestigen slechts uw identiteit, dewelke heden niet betwist wordt door het CGVS. Met betrekking tot het FIR dient gesteld te worden dat documenten pas een verklaring kunnen ondersteunen voor zover deze verklaring zelf geloofwaardig is, in casu quod non. Uit de vertaling van de door u neerlegde FIR blijkt de inhoud ervan evenmin overeen te stemmen met uw aangehaalde vluchtmotieven, waardoor niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang komt maar ook de authenticiteit van het door u neergelegde document verder in vraag dient te worden gesteld. Hoewel volgens uw verklaringen u en uw overige familieleden zijn gevlucht toen enkele mannen uw ouderlijke woning binnenvielen en uw broer op 10/10/2014 vermoordden, waarna jullie niet meer naar huis zijn gekeerd (zie CGVS, p. 14); zou deze FIR zijn opgemaakt op basis van de verklaringen van uw moeder op 10/10/2014, aldus de dag waarop u en uw familie zouden zijn weggevlucht uit Jalalpur Jattan. In deze FIR werd tevens toegelicht dat uw familie door T.T.P. zou zijn geïdoleerd naar aanleiding van het gegeven dat uw vader vroeger in het leger diende. Dat u eerder tijdens uw gehoor ontkende te weten om welke reden uw familie door de T.T.P. werd geïdoleerd terwijl uw moeder de reden ervan zou hebben verklaard ten overstaan van de politie, brengt opnieuw uw geloofwaardigheid aan het wankelen. De krantenartikels die u neerlegt handelen slechts over de algemene situatie rond activiteiten van T.T.P. in Pakistan, maar belangen u niet persoonlijk aan (zie CGVS, p. 17). Derhalve zijn deze evenmin van die aard dat zij uw ingeroepen vrees kunnen staven. Toegevoegd kan worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat aan Pakistaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Pakistaanse documenten zijn middels corruptie gemakkelijk in en buiten Pakistan te verkrijgen zijn en frauduleuze documenten zijn vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. De bewijswaarde ervan is dan ook bijzonder relatief. Voor wat het waard is, is het bevreemdend te noemen dat u geen van de brieven geschreven door de zogenaamde "T.T.P." groepering neerlegt tijdens uw gehoor.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïdoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het bijzonder merkwaardig is dat u nalaat de gegevens van uw broer H. S., die volgens uw verklaringen ook asiel zou hebben aangevraagd in België nadat u dit deed, over te maken aan het CGVS. Hieruit blijkt dat u bepaalde zaken in verband met uw asielaanvraag en deze van uw broer eerder wenst te verhullen. Bovendien wijst een dergelijke houding op een gebrek aan medewerking met de Belgische asielinstanties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook dat een beoordelingsfout werd begaan.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing voert verzoeker de verknochtheid aan tussen zijn asielaanvraag enerzijds en zijn broer anderzijds. Hij stelt hierover als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker heeft aangegeven dat zijn broer in België aanwezig was en asiel indiende op basis van dezelfde feiten dan die die het voorwerp maken van zijn eigen asielaanvraag.

Hoewel het CGVS aankaart dat het verzoeker is die de informatie over de gegevens van zijn broer niet heeft doorgegeven dient dit wel met enige toegeeflijkheid worden beoordeeld, rekening houdende met de minderjarigheid van verzoeker tijdens zijn gehoor.

Verzoeker heeft, na het ontvangen van deze beslissing ook de gegevens van zijn broer (stuk 3) aan het CGVS met de vraag om de bestreden beslissing in te trekken en zijn asieldossier te behandelen met de asielaanvraag van zijn broer (stuk 4).

Aangezien er geen antwoord gegeven werd op deze vraag tot intrekking moet verzoeker dit beroep indienen.

Het CGVS is niet verplicht om de zaak van verzoekende partij samen te behandelen met deze van zijn broer. Het is echter wel zorgvuldig en redelijk de gegevens en verklaringen in de verschillende dossiers met elkaar te vergelijken aangezien beide asielaanvragen op dezelfde feiten berusten.

Dit klemmt des te meer nu blijkens de bestreden beslissing et blijkbaar geen twijfel is over de verklaring dat verzoekende partij zijn beslissing staft op onwetendheden over elementen waarover de broer van verzoeker zeker meer informatie kan verschaffen zoals, o.a. wie hem de informatie ga£ over de dood van zijn broer.

Het blijkt ook dat verzoeker weinig maturiteit heeft, onder andere uit de verklaringen van de tolk en de vaststellingen van de protection officer tijdens het eerste interview op het CGVS waaruit blijkt dat verzoekende partij heel jong blijkt en zich als een kind uitsprekt.

Gelet op deze vaststelling, het feit dat verzoekende partij haar verklaringen zeer summier zijn en op verschillende punten als verward voorkomen, de leeftijd van verzoekende partij, op het moment van zijn gehoor en toen de feiten zich afspeelden is het gepast voorkomt de asielaanvraag van verzoekende partij te beoordelen in het licht van de elementen en gegevens weergegeven door zijn broer.

Verzoekende partij voegt aan dit beroep zijn gezinssamenstelling waarop de volledige naam, geboortedatum en nationaal nummer van zijn broer hernoemen is.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden met het oog over te gaan tot een nieuw onderzoek van de geloofwaardigheid van verzoeker in het licht van de verklaringen en elementen weergegeven door zijn broer.”

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de elementen van de bestreden beslissing. Hij stelt dat meerdere overwegingen van de bestreden beslissing gesteund zijn op misverstanden. Wat betreft de moeilijkheden om de aangehaalde feiten in de tijd te situeren stelt verzoeker dat hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd werd naar een datum, zonder dat ooit werd aangegeven dat verzoeker ook een schatting of een chronologie mocht geven. Verzoeker meent evenwel dat, gelet op zijn minderjarigheid gedurende het gehoor, redelijkerwijze van de ‘protection officer’ verwacht kan worden dat hij enige pedagogie vertoont en dit uitdrukkelijk had moeten verduidelijken aan verzoeker. Verzoeker vervolgt dat hij wel weet waar zijn broer begraven werd, maar zijn lichaam niet gezien heeft en ook niet op de begrafenis aanwezig was en hij niet over meer informatie beschikt. Hij meent evenwel dat hem geen tegenstrijdigheid kan worden verweten waar hij enerzijds wel weet waar zijn broer begraven ligt, doch anderzijds niet weet *“of iemand het lichaam van zijn broer nog behandeld heeft.”* Verzoeker wijst er voorts op dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij op het ogenblik van de aangehaalde feiten 5 jaar oud was en het bovendien in zijn cultuur normaal is dat kinderen weinig of geen informatie krijgen, zeker in grote families zoals deze van verzoeker.

Overigens blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker jong lijkt en zich nog steeds als een kind uitsprekt. Dit vormt naar mening van verzoeker dan ook een belangrijke reden om zijn aanvraag samen met de asielaanvraag van zijn oudere broer te beoordelen, die over meer informatie beschikt.

Verzoeker vraagt om hem in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken: een attest van gezinssamenstelling van 16 november 2017 (stuk 3) en een verzoek tot intrekking van de bestreden beslissing (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van de door hem aangehaalde incidenten kunnen de vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen niet vergoelijken; (ii) verzoeker moeilijkheden heeft om de problemen waarmee hij en zijn familieleden geconfronteerd werden in Pakistan in de tijd te situeren; (iii) verzoeker voorts onvoldoende op de hoogte is over de briefschrijvers die zijn familie viseerden wat uiteindelijk leidde tot de moord op zijn broer en zijn vlucht uit Pakistan; (iv) verzoeker voorts niet kon concretiseren om welke reden de Tehrik-e-Taliban Pakistan (hierna: TTP) zijn familie zou hebben gevisieerd om enkele mannen mee te nemen om voor hen te gaan werken; (v) verzoekers verklaringen omtrent de moord op zijn broer G. dermate vaag zijn dat deze eveneens ongeloofwaardig zijn, zij bovendien niet consistent zijn, hetgeen verder de oprechtheid van zijn verklaringen ondermijnt en verzoeker overigens geen overlijdensakte van zijn broer G. voorlegt, doch wel van zijn vader; (vi) hij evenmin duidelijkheid weet te verschaffen over waar exact en wanneer hij voor zijn uiteindelijke vertrek uit Pakistan nog verbleven heeft en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie en hijzelf in Pakistan gekend zouden hebben getuigen immers van een verregaande onwetendheid en zijn over de hele lijn dermate tegenstrijdig, vaag en weinig doorleefd dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Immers, in zoverre verzoeker aangeeft dat zijn broer in België aanwezig is en asiel indiende op basis van dezelfde feiten dan deze die ten grondslag liggen van zijn eigen asielaanvraag en hij hiertoe verwijst naar het attest van gezinssamenstelling (stuk 3) en de vraag van zijn advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om, gelet deze vaststelling, de bestreden beslissing in te trekken (stuk 4), dient het volgende te worden bemerkt. De Raad stelt vast dat het attest van gezinssamenstelling aanduidt dat verzoeker en zijn voorgehouden broer reeds sinds 4 januari 2017 samen zouden wonen, doch verzoeker hiervan geen enkele melding maakte gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2017. Bovendien werd verzoeker aangemaand om zo snel mogelijk het dossiernummer van de asielaanvraag van zijn broer over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkte zich echter – in weerwil van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen – tot het overmaken van het nationaal nummer, de naam en de geboortedatum van zijn broer op 30 november 2017 en dus pas een maand na de kennisgeving van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om te verklaren waarom hij deze gegevens niet eerder zou hebben kunnen overmaken. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij met bekwame spoed al het mogelijke zou doen om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Verzoeker beperkt zich voorts in zijn verzoekschrift tot de bewering dat zijn broer zijn asielaanvraag op dezelfde feiten zou stoelen en dat deze – omdat hij ouder is – meer informatie heeft; verzoeker blijft evenwel in gebreke dit verder toe te lichten. Overigens kan uit het attest van gezinssamenstelling slechts worden afgeleid dat verzoeker samenwoont met H. M. S. op datum van 16 november 2017, doch niet dat voornoemde zijn broer zou zijn. Hoe dan ook wordt ieder dossier beoordeeld op individuele basis.

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat verzoekers verklaringen aangaande zijn asielrelaas tal van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden bevatten die de waarachtigheid ervan ondermijnen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld dat verzoeker moeilijkheden heeft om de problemen waarmee hij en zijn familie geconfronteerd werden in Pakistan in de tijd te situeren: “(...) *Gevraagd door het CGVS sinds wanneer uw familie genoodzaakt was te verhuizen naar verschillende plaatsen in Pakistan, ontwijkt u de vraag door te stellen dat dit was sinds de problemen begonnen waren zonder een tijdsaanduiding te geven. Hierop gevraagd wanneer deze problemen dan begonnen zijn, zegt u dat u niet weet wanneer dit een eerste maal gebeurde maar dat het de tweede keer was toen de brief gekomen was en uw familie naar de politie stapte. U gaf echter opnieuw geen datum wanneer dit was. Nogmaals gevraagd naar de datum van de aanvang van uw problemen in Pakistan, ontwijkt u de vraag door te stellen dat u een jongere persoon bent en dit niet aan u verteld werd omdat u klein was. Uw vage verklaringen komen echter niet doorleefd over waardoor er bedenkingen rijzen bij de waarachtigheid ervan.*

Gevraagd wanneer het dan was toen u langs de achterdeur van uw woning wegliep, zegt u plots dat dit in de tiende maand van het jaar 2014 was (zie CGVS, p. 7). U beweert verder in het gehoor dat uw broer G. op 10 oktober 2014 werd gedood. U bleef tevens onduidelijk over wanneer uw familie twee brieven ontving met de eis om twee personen over te leveren om te gaan werken. Gevraagd hoelang nadat uw familie de tweede brief kreeg uw broer gedood werd, geeft u geen antwoord op de vraag maar stelt u dat uw broer op 10 oktober 2014 werd vermoord. U blijft het antwoord echter schuldig op de vraag wanneer uw familie een eerste en een tweede brief ontvingen (CGVS, p. 16). U weet tevens niet wanneer het was dat uw familie hulp zocht bij de politie nadat zij deze tweede brief kreeg. Nogmaals door het CGVS gevraagd wanneer dit gebeurde, zegt u dat het een week tot tien dagen voor de dood van uw broer moet zijn geweest.” Voor wat betreft de moeilijkheden van verzoeker om de aangehaalde feiten in de tijd te situeren betoogt verzoeker dat mag verwacht worden dat het Commissariaat-generaal mee pedagogisch inzicht vertoont. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat wel degelijk en op afdoende wijze rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien stelt de Raad vast dat de 'protection officer' uitdrukkelijk gevraagd heeft aan verzoeker om de redenen van zijn vertrek uit Pakistan en zijn problemen *in chronologische volgorde* weer te geven, doch dat hem niet gevraagd werd om specifieke data te hanteren (administratief dossier, stuk 6A, p. 16). Overigens kan erop worden gewezen dat verzoeker wel degelijk in staat was om tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde gebeurtenissen zeer precies situeren, zo kon hij bijvoorbeeld aangeven dat hij geboren is op 5 oktober 1999 (administratief dossier, stuk 6A, p. 5), dat zijn broer G. op 10 oktober 2014 gedood werd (administratief dossier, stuk 6A, p. 16), dat hij in oktober 2014 samen met zijn moeder en broers het huis in Pakistan is ontvlucht (administratief dossier, stuk 6A, p. 7) en dat hij begin 2015 samen met zijn broers H. S., Is. en Ib. Pakistan is ontvlucht (administratief dossier, stuk 6A, p. 8). Ook kon verzoeker probleemloos inschatten gedurende welke tijdspannes hij in Lahore en in Islamabad gewoond zou hebben (p. 9) en kon hij aangeven dat zijn familie en hijzelf al 5 jaar niets meer hebben gehoord van zijn broer A. A. (p. 13). Bovendien kan worden vastgesteld dat zo verzoeker zich minderjarig verklaarde bij zijn aankomst in België, hij op het ogenblik van zijn gehoor op 27 september 2017 meerderjarig was. Dit alles noopt ertoe te besluiten dat de vaststelling dat verzoeker moeilijkheden heeft om zijn problemen in Pakistan te situeren in de tijd, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoekers gebrekkige kennis over de briefschrijvers die zijn familie viseerden en zijn vage en lacuneuze antwoorden op vragen omtrent de redenen waarom de TTP verzoekers familie zouden viseren om enkele mannen mee te nemen om voor hen te gaan werken verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen: *"Voorts was u weinig op de hoogte over de briefschrijvers die uw familie viseerden wat uiteindelijk leidde tot de moord op uw broer en uw vlucht uit Pakistan. Uw gebrekkige kennis dienaangaande stemt derhalve niet overeen met uw ingeroepen vrees voor vervolging. Gevraagd te vertellen wat u weet over de briefschrijver(s) stelt u dat een van de mannen had gezien en deze man droeg een lange baard. U voegt eraan toe dat uw moeder u vertelde dat de mannen tot de groep "T.T.P." hoorden (zie CGVS, p. 17). U kon echter geenszins verklaren op basis waarvan uw moeder concludeerde dat deze mannen leden waren van de "T.T.P.". Uw verklaring blijft slechts een boude uitspraak van uwentwege. In deze context is het tevens merkwaardig te noemen dat u zelf niet weet waarvoor de afkorting "T.T.P." staat. U zegt alleen maar te weten dat deze groep mensen ontvoert, deze mensen vervolgens hersenspoelen en een opleiding geven om iets verkeerd te gaan doen. Gevraagd hiervan een concreet voorbeeld te geven, blijkt u daar niet toe in staat te zijn. Verder in het gehoor ontkent u te weten wie deze brieven naar uw familie zou geschreven hebben (zie CGVS, p. 18/19). Dat u evenmin namen kent van de leiders noch van leden van deze groepering, strookt weerom niet met uw ingeroepen vrees. Indien u en uw familie daadwerkelijk door de groep "T.T.P." zou zijn gevisieerd en vervolgd, kan aangenomen worden dat u beter op de hoogte zou zijn wie van de "T.T.P." hier dan verantwoordelijk voor was. U weet evenmin iets te vertellen over de mannen die naar uw huis zijn gekomen en uw broer hebben vermoord. U weet niet wie zij waren, u weet alleen maar dat het mannen met lange baarden waren (zie CGVS, p. 18). Dat uw familie vervolgens naliet enige stappen te ondernemen om te achterhalen wie deze mannen waren die tenslotte ook uw broer hadden gedood zoals u aangeeft, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. U kon voorts niet concretiseren om welke reden de "T.T.P." (dit staat overigens voor "Tehrik-e-Taliban Pakistan") uw familie zou hebben gevisieerd om enkele mannen mee te nemen om voor hen te gaan werken. U vermoedt dat het was omdat u tot een grote familie behoort en enkele mannen niet gemist zouden worden volgens de "T.T.P.". Dit is een weinig onderbouwde veronderstelling. Gevraagd op welke wijze de "T.T.P." uw familie dan zou kennen, blijft u opnieuw het antwoord schuldig. U veronderstelt opnieuw dat de "T.T.P." veel contacten hebben, maar u slaagt er niet aannemelijk te maken om welke reden uw familie werd benaderd en vervolgd door de "T.T.P." (zie CGVS, p. 19). U kent voorts geen andere jongemannen die door de "T.T.P." zijn meegenomen. Of uw familie al dan niet reeds problemen heeft gekend met de "T.T.P." voordien, was u opnieuw onbekend."*

Alwaar verzoeker erop wijst dat hij wél weet waar zijn broer begraven werd, maar hij het lichaam niet gezien heeft, hij niet op de begrafenis aanwezig was en het niet tegenstrijdig is dat hij wel weet waar zijn broer begraven is, doch niet *"of iemand het lichaam van zijn broer nog behandeld heeft"*, komt hij niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als dienstig verweer bestempeld kan worden. Immers, er dient te worden vastgesteld dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegt aangaande de moord van zijn broer G. die reeds duiden op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zo ontwijkt verzoeker de vraag om te vertellen over meer details van de moord op zijn broer door deze terug te kaatsen met een nieuwe vraag: “Hoe bedoel je broer?” (administratief dossier, stuk 6A, p. 14). Opnieuw gevraagd naar de omstandigheden van dood van zijn broer G., beperkt verzoeker zich tot het antwoord dat hem niets gezegd werd. Deze bewering kan de Raad evenwel niet overtuigen aangezien van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij van belangrijke gebeurtenissen in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven, zeker degene die mede aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt aangaande de moord op zijn broer G. Zo verklaart hij enerzijds dat hij niet weet wat er gebeurd is met het lichaam van zijn broer G. en geeft hij aan dat niemand van zijn familie iets ondernomen heeft nadat zijn broer vermoord was of zijn begrafenis geregeld heeft, doch geeft hij later in het gehoor anderzijds aan dat hij wél weet dat zijn broer begraven werd en zelfs waar dit zou zijn (administratief dossier, stuk 6A, p. 15). Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen overlijdensakte van zijn broer G. voorlegt, daar waar hij wel een overlijdensakte van zijn vader wist voor te leggen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij op het ogenblik van de aangehaalde feiten amper 5 jaar oud was, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een viertal maanden voor zijn vertrek uit Pakistan – dat hij situeert begin 2015 – een brief van onbekenden kreeg bij hem thuis waarin verzocht werd om twee familieleden uit te leveren. Ongeveer vijf tot zes dagen later ontving zijn familie eenzelfde (tweede) brief met dezelfde vraag (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5.). Verzoeker geeft voorts aan dat de tweede brief een week tot tien dagen voor de dood van zijn broer G. zou zijn aangekomen. Hij situeert de dood van zijn broer G. op 10 oktober 2014 (administratief dossier, stuk 6A, p. 16). Gelet op verzoekers verklaringen als zou hij op 5 oktober 1999 geboren zijn, dient hieruit te worden opgemaakt dat verzoeker op het ogenblik van voormelde gebeurtenissen, die aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Pakistan, 14 à 15 jaar oud was en geenszins slechts 5 jaar oud. Van een adolescent kan evenwel verwacht worden dat hij coherente en doorleefde informatie kan geven over de problemen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Dat het in zijn cultuur normaal is dat kinderen weinig of geen informatie krijgen over ernstige gebeurtenissen, zeker in geval van grote families ten slotte, is een loutere *post-factum* verklaring.

Waar verzoeker erop wijst dat uit het gehoor van 14 juni 2016 blijkt dat hij jong lijkt en zich nog steeds als een kind uitspreekt, dient erop gewezen dat dit slechts notities van de ‘*protection officer*’ betreffen in het kader van een zeer kort gehoor waarbij verzoeker de mogelijkheid kreeg om vragen of opmerkingen te formuleren, doch dat verder geannuleerd werd omdat zijn voogd niet aanwezig was (administratief dossier, stuk 6B). Overigens blijkt uit het gehoor van 26 september 2017 dat verzoeker wel degelijk in staat was om zich uit te drukken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeker onvoldoende op de hoogte is over de briefschrijvers die zijn familie viseerden wat uiteindelijk leidde tot de moord op zijn broer en zijn vlucht uit Pakistan; (ii) verzoeker voorts niet kon concretiseren om welke reden de Tehrik-e-Taliban Pakistan (hierna: TTP) zijn familie zou hebben geviseerd om enkele mannen mee te nemen om voor hen te gaan werken en (iii) hij evenmin duidelijkheid weet te verschaffen over waar exact en wanneer hij voor zijn uiteindelijke vertrek uit Pakistan nog verbleven heeft. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.3.3. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab, zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van zijn voogd en van een tolk die het Urdu en Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER